

FALLEN Bukottak Akadémiája ACADEMY

NEGYEDIK ÉV

„Egy remek sorozat
nagyszerű lezárása.”
– Shyralf, [goodreads.com](https://www.goodreads.com)

fine
selection

LEIA STONE

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

LEIA STONE

FALLEN
Bukottak Akadémiája
ACADEMY
NEGYEDIK ÉV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Az olvasóimnak. Köszönöm a támogatást.
Nektek köszönhető, hogy Lincoln és Brielle létezhet.*

1. FEJEZET

LINCOLN A CAMPUS FALÁNAK DŐLVE meredten bámult rám.
– Egy tizenöt évestől fogsz leckéket venni? – húzta fel
a szemöldökét szkeptikusan.

Két hete voltunk házasok, és máris kiakadt az edzésről szőtt terveimtől. Azt szerette volna, ha Michael arkangyal és ő maga képezhet ki Lucifer legyőzésére, de én tudtam, hogy Emberlyben van valami különleges. Szerettem volna vele edzeni, különösen miután Michael elmondta, hogy Emberly képes utánozni Lucifer elemkontrollját.

– Találkoztál vele egyáltalán, míg nem voltam itt? Örülten nagy hatalma van. – Igyekeztünk nem beszélni a külön töltött időről, de akadtak kikerülhetetlen témák.

Vállat vont.

– Futólag. Azt értem, hogy menő arc, de még ő is csak tanul.

Hirtelen kinyílt a tornaterem ajtaja, és Emberly dugta ki a fejét.

– Hallak ám titeket, és az üzlet az üzlet. A csajod már beleegyezett, szóval húzzatok szépen befelé. Csak egy óráam van.

Lincolnt láthatóan meglepte Emberly stílusa, de én csak vigyorgtam. Minden alkalommal egyre jobban és jobban megkedveltem őt.

Lincolnnal a nászutunkat a lakókocsiban lustálkodva töltöttük, miközben elmerültem a harmadik tanévem utolsó hónapjában. Raphael különleges engedélyt adott, hogy ne kelljen bepótolnom a kihagyott tananyagot, arra hivatkozva, hogy a Pokolban elegendő tudásra tettem szert a sikeres vizsgákhoz. Valószínűleg egy rakás baromság volt az egész, és csak Lincoln harcolta ki, de hálás voltam érte. Továbbra is Shea-vel, Chloéval, Luke-kal és az idegesítő Tiffanyval akartam egy osztályba járni.

Ettől normálisnak éreztem magam.

Ha az ember véletlenül alkut köt az Ördöggel, hogy kinyitja neki a Mennyek kapuját, akkor a „normális” egy üdvözítő érzés. Vártam a megfelelő alkalomra, hogy beszéljek Lincolnnal Sera visszaszerzéséről és Raksha kiszabadításáról. De úgy véltem, ha előbb elsajátítom az elmekontrollt, könnyebb lesz meggyőzni Lincolnt, hogy a sereg katonáival visszamehessek a Pokolba.

Amint beléptem a tornaterembe, Emberly szembepördült velem.

– Szóval, milyen volt San Francisco? Még mindig egy szemétdomb? El sem hiszem, hogy kimentetted a pasidat. Ez nagyon menő.

Lincoln egy kicsit megfeszült a „kimentetted a pasidat” résznél, de én egy mosollyal elrendeztem.

– Sötét volt... és ijesztő, de mind élve kijutottunk.

Bólintott, majd komoly ábrázattal nézett rám.

– Azt hallottam, hogy visszahoztatok egy csapat... rabszolgát. – Mintha fájt volna neki kimondani az utolsó szót.

Tényleg fájdalmas volt.

Szörnyű volt belegondolni, hogy mennyien hátramaradtak még.
Az egy másfajta pokol volt.

– Aha, legalábbis amennyit tudtunk.

Emberly Lincoln felé fordult, aki keresztbe font karral, szigorú tekintettel állt mellettem.

– Te százados vagy! Összehívhatod a Bukottak Seregét, és bema-
sírozhat sz velük a városba, hogy visszafoglald, aztán mindenkit fel-
szabadíthatsz!

A tekintetében lobogó tűz a sajátomra emlékeztetett, de ez az ötlet,
akármilyen nemes gondolat is volt, totálisan lehetetlen küldetés lett
volna. San Francisco rendkívül veszélyes volt. Hiába is akartuk vol-
na – márpedig akartuk –, esélyünk sem lett volna semmi ilyesmire.

Lincoln felhorkant.

– Hívjam össze az ezeket a falakat védelmező katonákat, és te-
gyem kockára az életüket egy őrült ötlet miatt, hogy visszavehessük
San Franciscót? Angyalváros meg ezalatt szépen odaveszne!

Emberly nagyot nyelt, és Lincolnhoz hasonlóan keresztbe fon-
ta a karját.

– A nagy kockázat nagy hasznot hozhat. Ha én százados volnék,
fognám a sereg felét, és dörgő fegyverekkel bemaóroznék oda. Ha
a démonok nem akarnának együttműködni, minddel végeznék, és
miután evakuáltuk az ártatlanokat, porig égetném a várost.

Elvagyorodott a lelkesedéstől. Nagyon cuki volt, Michael tempe-
ramentos mása.

Lincoln csak a fejét csóválta.

– Egy nap, *ha* százados lesz belőled, be fogod látni, hogy ehhez
nincs elegendő erőforrásunk, és hogy a nagy kockázat szörnyű vesz-
teséggel járhat.

Emberly összehúzta a szemöldökét, de úgy döntött, inkább befogja a száját.

A hirtelen beállt csendben elmerengtem az Emberly szárnymerevítőit alkotó fém- és bőrszíjakon. Úgy nézett ki, mint a középkori lábmerevítők. Lincoln követte a tekintetemet, és az járt a fejemben, vajon ő is ugyanarra gondol-e, mint én. Emberly vajon vissza tudja húzni a szárnyát, vagy folyton kívül vannak neki, mint az apjának?

Emberly észrevette, hogy bámuljuk.

– A szárnyvédőimen agyaltok? – kérdezte szemfogatva.

Basszus. Zavaromban a padlóra néztem.

– Nem, csak a menő ragyogó hajadat néztem – hazudtam.

Felnevetett.

– Amikor apám a háború után beleszeretett az ember anyámba, szerintem fogalma sem volt róla, hogy az ivadéka torzszülött lehet.

Torzszülött. Szörnyűséges szó volt ez, és fogalmam sem volt, mit is felelhetnék.

– Fáj? – kérdezte Lincoln, több együttérzéssel a hangjában, mint amit vártam volna tőle.

Sötét árny suhant át Emberly arcán.

– Minden nap minden percében.

Basszus.

– A merevítő segít? – Úgy gondoltam, ha már úgys a témánál vagyunk, felteszem a kérdést, ami a lelkemet nyomja, amíg esélyem van egy válaszra.

Nagyot sóhajtvá vállat vont.

– Valamennyire. Az angyal énem minden másodpercben gyógyítja magát, de a szárnyak túl nehezek a törekeny emberi felemnek, emiatt a csontok folyamatosan repednek. A védők némileg megtartják a súlyt, akár egy melltartó.

Ó, *egkek!* El sem tudtam képzeni, hogy éli túl a mindennapokat ilyen fájdalmak közepette, és hogy bír mosolyogni az idő nagy részében.

– Tudsz repülni? – lépett közelebb Lincoln. Tudtam, hogy a benne rejlő gyógyító szeretett volna segíteni Emberlyn, talán meg is akarta gyógyítani.

Emberly megmerevedett Lincoln hirtelen mozdulatától.

– Egy marék fájdalomcsillapítóval igen.

Te jó ég! Egy némileg röpképtelen angyal? Sosem hallottam még ennél borzalmasabbat.

Csend telepedett ránk. Lincoln a cipője orrával megkopogtatta a padlót, míg én a ruhámat igazgattam.

– Kisajnálkoztatók magatokat? – kérdezte néhány pillanattal később Emberly csípőre tett kézzel.

Bizonytalanul, hogy mit is felelhetnénk, egyszerűen bólintottunk.

– Helyes, mert egy csomó klassz erőm van, és anyám azt mondta, sose sajnáljam magam, mert mindig van valaki, aki rosszabb helyzetben van nálam.

Ez a lány sokkal bölcsebb volt a koránál, az egyszer biztos.

– Mivel kezdünk? – kérdeztem. Bele fog mászni a fejembe? Korábban említett valamit arról, hogy úgy fogok csaholni, mint egy kutya, de őszintén reméltem, hogy csak viccelt.

Ahogy ott állt, a karján lévő tetoválások fel és alá mozogtak, ide-oda imbolyogtak. Ragyogtak, mintha tényleg fényből készültek volna.

– Meg akarod tanulni, hogyan állj ellen az elmekontrollnak, igaz? – kérdezte.

Bólintottam.

Valamiféle lilásezüst fény villant fel a szemében. Csak a másodperc töredékéig volt ott, de én láttam.

– Térdre! – parancsolta, és a térdeim beadták a kulcsot. Kénytelen voltam kinyújtani a kezem, nehogy pofára essek. Dübörgő szívvel landoltam négykézlábon. Pontosan olyan érzés volt, mint mikor Lucifer csinálta, csak ő sosem beszélt. Neki elég volt rágondolni, és akaratom ellenére máris átrepültem a szobán, egyenesen hozzá.

– Azt a rohadt! Te kényszerítetted, hogy ezt tegye? – Lincoln körbejárta Emberlyt, és tetőtől talpig végigmérte, mintha így feltárhathatná a titkát.

A tinilány biccentett.

– Apám szerint az az angvallét egyik fő szabálya, hogy sose használjuk az erőnket az emberek ellen az akaratum ellenére. Ezért csak néhányszor gyakoroltam a legjobb barátommal, Mellel, amikor kapható volt rá.

Atyaég! Térdre kényszerített egy tizenöt éves, és úgy tűnt, nem is esett nehezeére.

Hát ezt cseszhetem.

Fogcsikorgatva felálltam. Ha neki is ilyen könnyedén engedelmeskedtem, akkor... bele sem merek gondolni, milyen könnyedén engedelmeskednék a Sötétség hercegének, ha arra kérne, hogy nyissam ki a Mennyek kapuját.

– Újra! – kértem, és megfeszítettem a térdem. A Sera és Raksha kiszabadítására szőtt tervem első lépéseként muszáj volt megtanulnom, hogyan álljak ellen Lucifer erejének. *Muszáj* volt ezt tennem.

Újra felvillant a lila fény Emberly szemében.

– Térdre!

A térdem összecsuklott, és morgolódva landoltam a földön. A padlóba bokszolva fűgén felálltam.

– Újra!

Még hússzor eljátszottuk ezt, mielőtt Lincoln közbelépett.

– Próbáld használni az erődet. Hívd elő Raphael gyógyító erejét, és... nem is tudom, próbáld meg elhárítani a parancsot.

Ennek nem sok értelme volt, de értettem, mire céloz. A térdem befedése és a fizikai ellenállás nyilvánvalóan semmit sem ért, ezért ideje volt taktikát váltani.

Lincoln Emberlyhez fordult, aki halálosan unta már az egészet.

– Tudnál valami mást csinálni, hogy Brielle ne számítson rá? Tudod befolyásolni az elméjét gondolatokkal is?

A kiscsaj kicsit felélénkült Lincoln szavaitól.

– Megpróbálhatom.

Remek. Valami készülöben volt, és én semmit sem tudtam előre. *Köszí, férjecsém.*

Előhívtam a fénymágiámat, és a tenyeremben pihentettem. Nem tudtam, mihez kezdjek vele, és akkor Emberly szemében újfent megláttam a lila fényt. Váratlanul kinyílt a jobb kezem, és homlokon csaptam saját magam. Az arcomba csapódó fény csiklandozott.

Paff.

Emberly jól szórakozott, de egy szúrós pillantással magához térítettem.

– Újra.

Nem voltam hajlandó feladni. Nem olyan fából faragtak. Sera sosem mondana le rólam, és én is tartoztam neki ugyanennyivel.

2. FEJEZET

A HÁZASSÁG SZUPER VOLT, de Lincolnt komoly PTSD gyötörte az elrablásom óta. Már egy hónap telt el az esküvőnk óta, de nem volt hajlandó elmozdulni mellőlem. Csodáltam, hogy egyáltalán a mosdóba hagyott egyedül kimenni. Órákon, az edzéseken Emberlyvel, a csajbulikon Shea-vel, a találkozókön anyámmal... Mindenhol ott volt. *Mindenhol*. Ha tudtam volna, hogy azért teszi, mert szeretne velem lenni, csöppet sem bántam volna, de tudtam, hogy az újbóli elrablásomtól retteg.

Lincolnnak ma kell visszatérnie a munkába. A háborús övezetbe kell mennie éjszakai műszakra. Shea velem tölti az éjszakát a lakókocsiban, hogy ne legyek egyedül. Blake-et és Darrent megbízták a hadsereg falakon túli vezetésével. Éjszakai szolgálatot teljesítenek a háborús zónában, így nem sok időt tudtak a campuson tölteni.

Ma este Lincolnnak velük volt találkozója, hogy segédkezzenek az ügyünkben.

– Talán kérnem kellene még egy kis eltávot. – Lincoln fel-alá járkált a lakókocsiban, majd idegesen a hajába túrt.

– Szívem... – Sosem becéztem igazán, de hajlandó voltam megtenni, ha ezzel magamra vonhatom a figyelmét, és legalább egy pillanatra megállíthatom. – Nem lesz semmi gond. Ígérem.

Nem mintha Lincolnnak esélye lett volna Luciferrel szemben. Lucy időnként legyőzhetetlennek tűnt, és Lincolnnal ellentétben én nem voltam biztos benne, hogy képes lenne legyőzni őt.

– Megfordult a fejemben, hogy kivehetnék egy évet. Amíg ez az egész dolog elül.

Az egész teste feszültségről tanúskodott, a vállát hátrahúzta, a karját befeszítette. Odasiettem hozzá, és átöleltem.

– Szükségünk van a pénzre. Eltökélt szándékom egy nap egy rendes házat venni, ahol az összes gyerekünkkel élhetünk majd. – Arról nem is beszélve, hogy ő fizette anyám angyalvárosi lakását is. Hiába mondtam neki, hogy erre nincs többé szükség, hajthatatlan volt. Én sokkal kevesebbet kerestem nála, és fogalmam sem volt, hogy fogok-e egyáltalán fizetést kapni, mivel Lucifer haláláig kitiltottak a háborús zónából.

Lincoln arcán ragyogó vigyor terült szét.

– Az összes gyerekünkkel?

– Egyel vagy kettővel... – kacagtam.

Megrázta a fejét.

– Nem, nem. *Összeset* mondtál. Az legalább négy gyerek.

Kitört belőlem a nevetés. Lábujjhegyre emelkedve az ajkához nyomtam az enyémet. Egy mély, szenvedélyes csókban forrtunk össze. Elhúzódva végigsimítottam a borostáján, majd egy újabb csókra még egyszer hozzáhajoltam. A tarkómnál fogva közel húzott magához.

Alig kaptam levegőt, amikor végül elhajoltam tőle.

– Szerintem könnyebb lesz, miután visszatértünk a normális kerékvágásba. – Én képtelen vagyok félelemben élni. Egyszerűen nem vagyok hajlandó.

Lincoln megadóan sóhajtott.

– Oké, de tudod, most csakis azért „normális”, mert iszod azt a löttyöt, és ezért Lucifer nem tud kémkedni utánad.

A védő bájital, amit Raphael készített, valóban egyfajta védőhálót biztosított átmenetileg, de Lucy tudta, hogy hol vagyok. Ebben biztos voltam. Hol máshol kereshettem volna menedéket? Lincoln is itta a bájitalt, így ő is rejtve maradt Lucifer fürkésző tekintete elől, és ez megnyugtató.

– Tudod a számom. Hívj bármikor.

Lincoln megint sóhajtott.

– Csakis azért egyeztem ebbe bele, mert Shea itt lesz veled, és tudom, hogy ugyanúgy védelmez téged, mint én.

– Ha nem jobban. – Bólintottam. – Azt mondta, hogy hoz magával kötelet, és egymáshoz kötözi a bokánkat arra az esetre, ha az éjszaka folyamán megpróbálnának elragadni. – Lincoln elégedettségnek tűnt.

– Ez egy kiváló ötlet.

– Csak viccelt! – nevettem fel.

Remélem, csak viccelt.

Hangos dörömbölés rázta meg a lakókocsi ajtaját.

– Kopp-kopp, ribi! – kiáltott Shea, és Lincolnnal egyszerre vigyorgottunk el.

– Menj! – toltam finoman odébb Lincolnt.

Ellenállt nekem, és ahelyett, hogy az ajtóhoz lépett volna, megfordult, és a tenyerébe fogta az arcom. A csókjába beleremegett a

térdem, és a szájába nyögtem. Forróság öntötte el az ágyékomat, és késztetést éreztem rá, hogy elküldjem Shea-t, Lincolnt pedig megkérjem, hogy jelentsen beteget.

– Szeretlek, Brielle Atwater-Grey.

Elmosolyodtam. Megfordult a fejemben, hogy örülségnek gondolta, amiért kötőjellel akartam felvenni a nevét, hiszen ott volt Mikey, hogy továbbvigye a családnevünket, de egy részem képtelen volt elengedni apám örökségét.

– Én is szeretlek.

– Tök sötét van idekint! – kiáltott Shea az ajtó mögül, és Lincoln elvigyorodott.

– Totál sötét. És telihold is van, úgyhogy engedjetelek be! – kiáltott Luke is.

Luke hangja hallatán Lincoln oldalra biccentette a fejét, és kinyitotta az ajtót. Chloe, Shea és Luke álltak odakint egy doboz Kilencedik Mennysorság fánkkal.

– Buli lesz? – kérdezte Lincoln, miközben a barátaim bemasíroztak melléte.

– De mennyire, kikapám. Csakis harmadéveseknek! – Luke egy csókot dobott Lincoln felé.

A férjem mosolyogva a szemembe nézett, majd egy hosszúra nyúlt másodperccel később búcsút intett.

Miután az ajtó becsukódott, Luke felcsapta a dobozt, és kivett egy lime-zöld csíkokkal díszített lila cukormázás fánkot. Fogalmam sem volt, milyen hatással lesz rá ez a fajta, de nagyon finomnak látszott.

– Láttátok Tiffany arcát, amikor Delacourt bejelentette, hogy Brielle holnap visszatér az órákra? – kezdte a pletykáit Luke, és beleharapott a fánkba. Amint megízlelte a finomságot, felnyögött a gyönyörtől, és a kanapéra rogyott.

Nevetve leültem mellé.

– De... de... nem másodikba kellene mennie? Mindenről lemaradt! – utánozta Chloe Tiffanyt, alaposan megnevettetve minket.

– Annyira elegendem van Tiffanyból! – közöltem, és kivettem egy boldogbambafánkot. – Miből futotta erre? Tudom, hogy a fizetésetekből nem telik egy egész dobozra.

Shea elvigyorodott.

– Noah-t előléptették. Most már ő is százados.

– És úgy ünnepepsz, hogy elköltöd az ő fizetésemelését? – nevettem.

Shea kivett egy zöld mélabúfánkot, és bólintott.

– Aha, nagyjából.

Chloe a szemét forgatta.

– Ti kattantak vagytok, amiért ilyen fiatalon férjhez mentek. Én harmincéves koromig még csak gondolni sem akarok rá. Kizárt.

– Jól teszed, csajszi! – értett egyet Luke.

Annyira hiányoztak nekem, hogy a szívem is belesajdult, ha rá gondoltam, de hiába kaptam vissza őket, valami még mindig hiányzott.

Sera.

– Mi a baj, Bri? Úgy nézel ki, mint aki szellemet látott – szólt Shea, és a szájához emelte a fánkját. Én még bele sem kóstoltam az enyémbé.

Annyira vágytam erre a normális életre, hogy nem volt szívem elrontani, ezért megráztam a fejem, és magamra erőltettem egy mosolyt.

– Nincs semmi. Tudtátok, hogy van még több Bukottak Akadémiája is?

És léteztek *haturók* is, egy démon és egy ember, vagy két démon ivadécai, de ebbe nem akartam belemenni a barátaimmal egyelőre. Lincoln találkozott egygel démonvárosban, miközben utánam

kutatott, míg én a Pokolban tengődtem. Ő mesélt nekem róluk. Gyakorlatilag Emberly is ilyen volt, tekintve, hogy egy ember és egy természetfeletti lény kapcsolatából született.

Luke kihúzta magát.

– Hogy mi?! Mármost még több kollégium?

Shea-nek már korábban beszámoltam róla, és megeskettem, hogy titokban tartja, így Chloe és Luke semmit sem tudtak.

Chloe leült és előrehajolt.

– Beszélj!

Szélesen elvigyorodtam.

– Okés. Szóval van ez a csaj, Catia, aki segített Lincolnnak San Franciscóban.

Chloe megdöbbsz.

– Volt egy nője, míg távol voltál?

Szemforgatva legyintettem felé.

– Nem, Catia nem a pasikra bukik. Barátok lettek, és érzelmileg támogatták egymást. Na, szóval, a csaj kijuttatott egy tinilányt, és biztonságosan elvitte a párizsi Bukottak Akadémiájára, ahol mostanra professzor lett belőle.

– Párizs! – sívitozott Luke. – Atyaé! Mondd, hogy elmehetünk oda!

Felnevettem.

– Egy nap talán.

– Mennyi van még? Párizs, Los Angeles...? – mélyzött Chloe.

– New York, Toronto és Zürich – feleltem előrehajolva. A kelle-ténél jobban élveztem a pletyzést.

Luke-on volt a sor, hogy megdöbbszen.

– Mi? Hogy mi? Azt hallottam, hogy New York veszett oda elő-ször, és hogy most már csak egy kifosztott háborús övezet.

A copfom himbálózott, ahogy megráztam a fejem. Vagy ezer-nyi kérdéssel bombáztam Lincolnt, miután mesélt a többi akadémiáról.

– Kisebb, és a föld alatt van, de még így is azon dolgoznak, hogy segítsenek a helyi angyaláldott diákoknak. Gabriel vezeti a New York-i és a torontói akadémiát. Urielé Párizs és Zürich. Michael pedig kisegíti őket, ha éppen nincs itt.

Luke mellkasa hevesen járt fel-alá, miközben igyekezett feldolgozni a hallottakat, Chloe meg csak ült döbbenten.

– Miért titkolják előlünk? – kérdezte Luke.

Lincoln megígértette velem, hogy csak azoknak mondom el, akikre az életemet is rábíznam, azoknak, akik hűségesek a Bukottak Seregéhez.

– Azért, mert ha mindenki tudna róla, a démonok is rájönnének...

– Ó! – ráncolta a homlokát Luke. – De... Párizs!

Elmosolyodtam.

– Lincoln azt mondta, lehet, hogy Catia idelátogat majd egy kis utánpótlásért. Talán találkozhattok vele, és megkérhetitek, hogy beszéljen.

Luke megragadta a karomat, és erősen megszorította.

– Igen! Megtaníthat minket franciául!

Erre mind felneveltünk, én pedig kihasználtam az alkalmat, hogy végre harapjak a fánkomból. Egy kezemen meg tudtam számolni, hányat ettem eddig életemben. Csak egy dolog volt változatlan; Shea minden alkalommal velem volt. Amint a fánk cukros közepe a számba omlott, eksztázis áradt szét bennem, és hahotázni kezdtem.

Luke vállának dőltem, és még jobban nevettem, amikor Luke a második fánkja után nyúlt.

– Annyira hiányzott ez! Annyira hiányoztatok, srácok! – vallottam be, miközben az oxitocin, és ki tudja, mi még, szétáradt a szervezetemben.

A rémszipák megpaskolta a fejemet.

– El sem tudod képzelni, mennyire hiányoztál *nekünk*. Olyan sokáig kerestünk, és annyira nehéz volt elengedni téged...

Komorság telepedett a lakókocsira, de Shea felnevetett.

– Luke mélabúfánkot evett.

Ettől mind újra neveltünk, és abban a pillanatban igazán boldognak és igazán otthon éreztem magam. Talán ehhez köze volt a bolondgombafánknek is, de nagyobb részben azért, mert otthon voltam a barátaim és a családom körében.

Telt-múlt az idő, mi pedig csak beszélgettünk, neveltünk, és faltuk a fánkokat, míg ki nem pukkantunk. Miután mindenki elment, Shea-vel bemásztunk a Lincolnnal közös ágyunkba. Némán feküdtünk, és hosszú ideig csak bámultuk egymást.

– Mihez fogsz kezdeni, ha eljön érted? – kérdezte végül Shea. A hangja kissé megremegett, felfedve a sebezhetőségét. Most már láttam, hogy ő is legalább annyira rettegett attól, hogy újra elrabolnak, mint Lincoln.

Megszorítottam a kezét. Nem akartam hazudni a legjobb barátomnak.

– Fogalmam sincs.

Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy ellenálljak neki...
és imádkozni fogok egy csodáért.

Sokára aludtam csak el, bár ennek lehetett némi köze a bokám
köré tekert kötélhez is.

Shea nyilvánvalóan *nem* viccelt.

3. FEJEZET

A HARMADIK ÉVFOLYAM utolsó néhány hete gyorsan eltelt. Felmentettek a vizsgák alól, ami miatt Tiffany vég nélkül panaszkodott, és egyenes út vezetett a negyedik évfolyamba. Emberly egy rövid vakációra ment a szüleivel, de biztosított róla, hogy még a nyáron folytatódnak az edzések.

Eljött a nyári szünet első hete, és az egész sereg teljes munkaidőben szolgált. Még én is. Raph beosztott, hogy edzéseket tartsak az elsőéveseknek, akik elbukták a kesztyűt. Példátlan módon, most először adott egy második esélyt a kiesőknek. Ennyire emberhiányban szenvedtünk.

Shea volt a segédedzőm. Készen állt segíteni minden mágusokkal kapcsolatos dologban. Az iskola mögötti pálya szélén álltunk, és vártuk, hogy elkezdjem az első órát.

Két lehetőségem volt: hogy olyan szigorú őrmester típus leszek, mint Lincoln, és bár szeretettel, de kőkemény szigorral életre

nevelem őket, vagy pedig kedves leszek, egyesével megismerkedem velük, és segítek nekik, amiben kell, és támogatom őket.

– Sajnálom, hogy nem sikerült teljesítenetek a kesztyűt – kezdtém a beszédemet, miután eldöntöttem, hogy inkább kedves leszek. A világ már így is tele volt seggfejekkel.

– De jobb, ha tökört növesztetek, ha túl akarjátok élni a másodévet! – ordított mögülem Shea.

Felmordultam. Ugrott a megnyerő első benyomásunk.

– Majd intézem. Nem kell egyből ordítani – suttogtam a legjobb barátomnak.

Shea gyilkos tekintettel nézett a tizenegy diákra.

– Shea-nek igaza van – folytattam. – Össze kell szednetek magatokat. A démonok végeznek a gyengékkel. – Egy apró szőke lány kis híján elájult a szavaim hallatán. – De ezért vagyok én itt – tettem hozzá.

– Így van! – kiáltott Shea. – Nyár végére mindenkinek szétrúgjátok majd a seggét.

Mosolyra húzódott a szám. Shea-vel tanárok lettünk. Mégis mi a fene ütött Raphaelbe, amikor így határozott?

– Igaz, hogy legalább ezer démonnal végeztél már? – kérdezte tőlem egy rövid barna hajú lány. A tekintetében tűz lobogott, de iszonyatosan nyeszlett volt, az osztályban ő volt a legalacsonyabb. Muszáj lesz súlyzóznia majd.

A névtáblájára pillantottam: Tiny.

Felnevettem.

– Közel sem igaz, nem.

– De valamennyit csak kicsináltál? – kérdezte egy tizenennyolc éves, modellkülszerű srác. A ruhája és a haja nem a csatamezőre illett. Meg kell tanítanom neki, hogyan koszolja össze magát, és hogy felejtse el a hajszelét. Ebben az iskolában csak egy Noah-nak volt hely.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Igen, elég sokat megöltem – feleltem zavartan.

– És az igaz, hogy alkut kötöttél az Ördöggel? Hogy elmész vele a Mennybe, és segítesz megölni Istent és az összes angyalt? – kérdezte egy másik lány tágra nyílt szemmel.

Mi a fene? Szóval erről mennek a pletykák mostanában?

– Jesszus! Hol a jó modorotok, ti kis szarháziak? Ő a professzorotok! Még szép, hogy nem kötött ilyen alkut! Gyerünk, mindenkinek tíz fekvőtámasz. *Most!* – üvöltött Shea, és egy állatias morgással förmedt a csapatra.

Egytől egyig elsápadtak, ledobták a jegyzetfüzetüket meg a tollukat, és nekiálltak a fekvőtámaszoknak.

Lepleztem az érzéseimet, nehogy eláruljon az arckifejezésem a lány megjegyzése hallatán. Egyértelmű volt, hogy a pletykagyár teljes gőzzel üzemelt. De mégis honnan a fenéből hallottak róla? Anyám mindig azt mondta, hogy ha több mint három embernek elmondod a titkodat, akkor abból széles körben elterjedt pletyka lesz. Túl sokan tudták. Csak annyit tettem, hogy megpróbálom féken tartani.

A diákok arccal lefelé nyomták a fekvőtámaszokat, és úgy döntöttem, annyiban hagyom a pletyka témát. Nem tudtam volna olyasmit mondani, ami bármin is változtatott volna. Azt hittek el, amit akartak, de magasról tettem rájuk.

– Egy évet töltöttem a Pokolban! – kiáltottam, és elhatároztam, hogy a kedves és a szigorú tanár keveréke leszek inkább. Valójában, az én szemszögemből, csak néhány hónapot voltam a Pokolban, de az egy év keményebben hangzott. – Megtanítom nektek, amit odalent tanultam a démonokról, és hogy hogyan lehet megölni őket. Ha másodszorra is elbukjátok a kesztyűt, azt a tanításom elleni támadásnak fogom venni. Úgyhogy nagyon figyeljete, és azt tegyétek, amit mondok! – kiabáltam.